

Lasten kirjasto. № 12.

Ninostansa tämän kerran.

Hinta: 5 penniä.

Måttetty: K. E. Lindström.

Minoastansa tämän kerran.

Lammi ja mylly-oja olivat jäätyneet. Wähä järwi ja siihen laskeva joki olivat myös jää-peitteessä. Raakjon lähde ei enää lirisht ja kosken kyljet olivat tangistuneet talven kowissa kourissa. Näyistäät olivat seppelöittynä jää-puikoilla, ja puut härmäheleillä koristetut. Säässä oli kaupunki, jäätä oli maalla, jäätä laiffialla.

Oli siis luistelioille luonnikas aika. Nuorukaiset ja pojat pikkuraiset olivatkin koto wiikon sitä huwitusta harjoitelleet; mutta tulipa pyhä, jona kirkonkellot kau-

niisti kutsuivat kaikkiä juhlailliseen jumalanpalvelukseen.

Piltin Paawo, sepän oppipoika, valmistti itsiänsä mennäksensä tavallisuuden jälkeen pyhäkoulun. Hän oli jo kaksi vuotta uskollisesti käynyt siinä, ja hänen opettajansa päätteli, että Jumalan sana oli vähön vaikuttanut hänen sydämeensä, sillä opettajan wakaat ja sydämmelliset neuwot nähtiin usein puser-tawan khyneleitä Paawon silmistä ja näytti siltä, kuin olisi hän todella tahtonut pitää murhetta sielunsa pelastuksesta.

Edellisenä päivänä olivat muutammat yhden-ikäiset kylän pojat kysyneet Piltin Paawolta, jos hän tulisi heidän kanssansa lunistelemaan pyhänä. Hän wastasi kofta, ettei hän tule, sentähden ettei tahtonut jäädä pois pyhäkoulusta. Tätä wastauستا nauroiwat toiset pojat ja pilkkasivat häntä siitä kauan, sanoen, että hän muka aikoi yhtäkkiä oikein pyhäksi

mieheksi ja tahtoi pitää itsensä kaikkia muita parempana.

Sunnuntai-aamu tuli, ja Paavo käsitti, että hänen piti pyhymän lujana päätöksensä, mutta hänen kavaluus hädänsä vietti häntä luopumaan siitä. Hänessä syttyi sisäinen sota. Toisena silmänräpäyksenä muisteli hän opettajansa neuvoja ja varoituksia ja niitä hauskoja hetkiä, joita oli viettänyt kouluissa; toisena taas katseli hän iloisia poikaparmeja, joka nuolen nopeudella kiiti edes takaisin wirran liukkaalla pinnalla ja kierteli ja kaarteli siinä välkkyvillä luisteillaan.

"Rumpaan paikkaan mä nyt menen", janoi Paavo itseksensä, "kouluunko vai wirran jälle?" Oli kun joku ääni olisi kuiskannut hänelle: "Etsi sielusi pelastusta! Nyt on otollinen aika, nyt on autuuden päivä. Jumala tahtoo, että's käännyt Jesuksen puoleen, Hänen kauttansa päästäksesi iankaikkiseen elä-

mään." Mutta paha, kavalat halunsa vastasi: "Kyllä mä tervkeen ajattelemaan sitä asiaa sitte. Nyt tahdon mennä jäälle ainoastansa tämän tervan."

Paavo seisoi ylönsänsä takaportilla ulkopuolella mestarinsa huoneriiviä. Taivas oli selkeä ja sininen, ja yltä ympärinsä hohhti lumi siinä valkosenansa ja jäteili ikäänkuin timantti-pirstat aamu-auringon paisteessa. Khyökin oven raoista näki Paavo luistinsa roikuvan seinässä, mutta pöydällä taas oli raamattunsa ja wirsikirjansa odottamassa häntä. Hänen sowe siitä, jossa seisoi, nähdä se huone, jossa pyhäkoulu pidettiin, ja hän näki myös muutamia lapsia menewän sinne-läsin. "Paavo, mene wiivyttelämästä pyhäkouluun!" huusi joku ääni häntä. Se oli Pyhä Henki, joka puhutteli häntä hänen omantuntonsa kautta. Mutta samassa kuului myös wirralle tiiruhtawan luistelia-parven ilohuudot. Ne lähestyi-

wät lähestymistänjää; ja kun joukon etumies näki Paawon, huusi hän kohta: "Me näemme, että sinä odotat meitä; tule, tule pian, meillä ei ole tänä aamuna aikaa hukkaan menettää. Me tahdomme olla jäällä niin kauan kuin suunnin mahdollista on."

Paawo käänsi wilkkaasti taakseen, sieppasi luistinsa hyökin seinästä ja riensi toisten nuorten sapatinrikkojain seuraan. Hän koetti lepyttää omaa-tuntoansa, sanoen: "Ainoastansa tämän kerran. Wiikon päästä on tämä hyroä luisti-jää luultavasti jo tipo-tiesjään, ja tulevana sunnuntaina olen minä taas paikallani pyhäkouluksa."

Näin wiihdytti hän nuhtelemaa omaa-tuntoansa waikenemaan; ja kun hän waan kerran oikein pääsi jälle, katosi hänen mielestänjää pian koko pyhäkoulu, ja hän oli kaikkein iloisempi koko joukosta, ja reimaakkaana lausui hä-

nen äänensä yli muitten. Setket kului-
wat kulumistaan, ja Paavo mittaili
laarteli vielä yhä waan aina laueam-
malta wirran liufasta ja kirkasta kal-
woa.

"Luiistakaammepa kispaa, luiista-
kaamme kispaa", huusivat viimein kail-
fi pojat, koettaen seurata Paawoa, joka
riensi kailkein etupäässä. Kufin pani
parastansa, mutta Piltin Paavo piti
puolensa ja pyysi yhtenänsä etupäässä.
Wihdoin tultiin joen polvekkeesen, jossa
jää oli niin heikkoa, että keinahdelti jal-
kain alla. Paavo oli jo ennättänyt
niin kauaksi toisten eteen, ettei enää
selvästi eroittanut waroitushuutoja ta-
kaansa, waan, erhettyen niitten merki-
tyksestä, piti niitä waan illoisina kehoi-
tushuutoina, jotka hyllyttiwät häntä vielä
rajummin jäseniänsä jännittelemään.

Mutta yhtäkkiä särkyi jää jalkainsa
alta, leweä reikä repeksi siihen remahdi,
ja kauhistawalla hätähuudolla syöksähti

hän syvään kylmään weteen. Raitti hänen syntinsä astuivat tällä hetkellä hänen silmäinsä eteen ja kumasivat kuolonkauhun entistään kauheammaksi. Kuitenkin onnistui hänen vielä kerran kohoittaa päätänsä veden pinnalle, syvästi huowutti hän henkeä ja koki pelastaa itseänsä läämien ja koettain saada käsiinsä heikkoja, teräviä jäälohkareita ympärillensä.

Muutaman hetken pyysi hän sillä tavalla veden pinnalla ja näki siitä, kuinka towerinsa siellä kaukana huutain juoksivat apua noutamaan. Ei kukaan tohtinut kuitenkaan mennä niin kauaksi heikolle jäälle, että olisi ulettunut auttaa Paavo-parkea. Pitikö hänen nyt todella auttamattomasti hukkuman? Se ajatus kamotti häntä kauheasti. Tawwan takaa helppasi hänen pidäkkeensä, sillä jää lohkesi alinomaa uudestaan, jahta hän painollansa nojasi siihen. Hukkuwaisen kiwauksella tarttui hän taas

toiseen jäänpappaleesen, waan sekin wuorostansa wäistyi hänen alansa ja jätti hänen turwatta taistelemaan weteen.

Wihdoin kuuli hän raikkaan äänen huutawan: "Pelastakaat häntä, pelastakaat, ei vielä ole liian myöhäistä!" Samassa heitettiin hänelle rannasta pitkä köysi, jonka toista päätä nuori mies piti kädessään. "Ota köyteen kiinni, Paawo, ota kiinni molemmin käsin, minä wedän sinun maalle", huusi häntä kehoittawainen ääni rannalta. Paawolla oli tuskin niin paljon voimia jäljellä, että jaksoi tarttua köyteen; menestyi se kuitenkin viimein, ja sitte weti wahwa wafaa käsi hänen lujasti ja tarkasti hlös rantaan.

Se oli hänen opettajansa käsi, joka niin muodoin pelasti hänen kuolemasta. Pyhäkoulu oli siltä päivästä päätetty; ja kun opettaja, ihmetellen Paawon poisoloa, oli saanut wastaukseksi kysymyk-

siisjä hänestä, että Paawo oli toisten poikain kanssa lähtenyt joksijälle, siiruihti hän hakemaan häntä ja sattui paikalle juuri sinä hetkenä, jona Paawo oli waipumaisillansa pohjaan viimeisen kerran. Onneksi olivat muutamats työmiehet edellisenä päivänä unhottaneet rannalle tuon kōyden, jolla opettaja nyt saattoi pelastaa hukkuwan pojan hengen.

Paawon tähtyi kuitenkin sitten kitta useat wiikot tautivuoteella, sillä pelästyminen ja kylmeths tuottivat hänelle pitkällisen taudin. Sillä aikaa käwi tuo hstävällinen opettaja useasti häntä katsomassa, istui hänen wiereensä ja kuulteli hänen wapa-ehdoista tunnuksustansa kiusauksestanja ja kuinka hän viimein uupui sen wastaan. Se oli juuri se mieletön ajatus: "ainoastansa tämän kerran", joka saattoi Paawon lankeemukseen.

Opettaja selitti sitte ja kuwasi katuwaisen pojan silmäin eteen hänen syn-

tinsä koto laajuuden, mutta puhui hänelle myöskin Jumalan laupeudesta, joka jo oli osottainnut siinä, että Hän oli pelastanut hänen uhkaavasta vaarasta ja että Hän vielä tahtoi pelastaa hänen sielunsa iankaikkisesta kuolemasta. Hän muistutti häntä myös warsin wakaavasti lähestyvästä ja kerran tulewasta tilinteko-päiwästä ja niitten onnettomasta lopusta, jotka eiwät ajallansa etsi turwaansa Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Hän sanoi hänelle, että ainoastansa Jeesuksen kautta ja Hänen tähtensä kadotetut syntiset taitawat saada syntinsä anteeksi. "Ainoastansa ne", lisäsi hän, "jotka owat pesneet waatteensa ja puhdistaneet ne Karitsan weressä, owat valmiit kuolemaan." Sitte selitti hän kuinka wälttämättömän tarpeellinen on rukoulla Pyhää Henkeä uudistamaan ja muodostamaan sydämmimme, niin että eläisimme Jumalan meidän Wapahdamme tunniaksi koto elin-aikamme.

"Makas Paawoseni", jatkoi hän, "mitäpä olisi sinunkin kohtalosi ollut, jos olisit joutunut pois temmatuksi synneisjäksi? Useat, jotka ovat ajatelleet niinkuin sinäkin: "Ainoastansa tämän kerran", ovat auttamattomasti jääneet mielettömyytensä valtaan eivätkä ole ikinä palanneet oikealle tielle. He ovat päivä päiväältä jättäneet toistaiseksi huolenpidon sieluihinsa, siksi että se viimein on ollut liian myöhäistä. He sanoivat kenties: "Ainoastansa tämän kerran", kun he vapa-ehdoisesti lähtivät rikkomaan lepopäivän pyhyyden; "ainoastansa tämän kerran", kun he laiminlöivät pyhäkoulun taikka yhteisen jumalanpalveluksen — mutta katso, eivät he saaneet elää toista lepopäivää maan päällä! O, kuinka monta kuolematonta sielua on tuon petollisen estelyksen tähden mennyt iankaikkiseen kadotukseen! He ovat noudattaneet sydämiensä pahoja himoja ja kuolleet synneisjään."

Kun Paavo viimein parantui, pa-

Iasi hän jälleen paitaensa pyhäkouluun;
ja ilolla saatamme tähän lisätä, että hä-
nen sallittiin elää vielä useat vuodet
hyödyksi ja siunaukseksi monelle.

Mutta nyt sananen sinulle, rakas,
nuori iusiamme! Jos sinä elämäsi tiellä
joskus tulisit kiusatuksi tekemään yhtä
tai toista syntiä taikka laiminlyömään
yhtä tai toista tilaisuutta, jota sinun
pitäisi käyttää etsiäksesi sielusi pelas-
tusta, ja sinä silloin tahtoisit puolustaa
itseäsi tällä kavalalla tefoshyllä: "Mi-
noastansa tämän kerran", niin
muista silloin kertomusta Biltin Pa-
wosta!

Nyt sua, Gerra, sieluni
Kiittää, kuin awun annoit
Ja tähtit lupauksesi,
Jonk' isillemme wannoit;
Et kaskojasi peittänyt
Apua huutaisfani,
Et raabollista hyljännyt
Minua tusfiesfani,

Waan kuolosta
 Sieluni tahdoit pelastaa.

Siis sinua mä tunnustan
 Maailman ääriin asti,
 Ja kunniaasi julistan
 Suur' kaikkein kuultawasti,
 Niin että nimes korkea
 Niskoihin iäisihin
 Myös vakainainkin joukoissa
 Ain' ylistettäisihin,
 Sill' ainoa
 Sä olet Herra Jumala.

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Kumpp. kirjapainossa.